

nende Vending, idet der staar „saa vidt muligt“. Det giver ogsaa et vagt Begreb. Der er Tale om det ugentlige Fridøgn, som skal gives Lærlinge. Jeg forstaar denne Del af § 8 saaledes, at det omfatter de Lærlinge, der er beskæftigede i Virksomheder, der hører ind under Helligdagslovens Bestemmelser om, at der ikke maa finde Arbejde Sted om Søndagen, men at der kan dispenseres, og at den sidste Linie i § 8 omfatter de øvrige Lærlinge, altsaa Lærlinge i Virksomheder, hvor man ikke absolut skal standse Søndagsarbejdet. Men derfor er Ordene „saa vidt muligt“ ogsaa forkert anbragte; thi det giver Mesteren Dispensationsret, det giver Mesteren en Ret til at beholde sine Lærlinge til Søndagsarbejde, egentlig i Strid med de øvrige Love paa Helligdagsfrihedens Omraade. Jeg kunde derfor ønske, at disse Ord gaar ud, saaledes at Forholdet vedrørende det ugentlige Fridøgn formes aldeles bestemt.

Med Hensyn til Lovforslagets § 9, der i sin Slutning omtaler Retten til Hustugt, vil jeg gerne sige, at jeg i hvert Fald for mit personlige Vedkommende ikke gaar med, ikke paa Vilkaar, til ved Lov at give nogen Bemyndigelse til at prygle andres Børn. Stillingen er i Øjeblikket den, at hvis Lærerne i Skolerne bruge stærke Revselsesmidler, og det kommer til Skolekommissionens Kundskab, faar den paagældende Lærer et Tilhold om ikke at bruge disse voldsomme Midler. Men saa er det ligefrem malplaceret, at man i nærværende Lov bestemmer, at Mestre skal have Lov til at prygle en anden Mands Børn i Alderen fra 14 til 16 Aar.

I Lovforslagets § 12 foreskrives det i Overensstemmelse med den tidligere Lærlingelovs Bestemmelse herom, at Mesteren skal beholde den syge Lærling hos sig, forsaavidt dette er fastsat i Kontrakten. I modsat Fald skal der gives Kostpenge efter de for Tyendeforhold gældende Regler. Jeg kan i og for sig ikke have noget imod, at Tyendelovens Regler anvendes, forsaavidt angaar den Tid, for hvilken der skal betales Kostpenge, men jeg vil dog advare imod, at man ogsaa bruger Tyendeloven, forsaavidt angaar Størrelsen af Kostpengene. Den er fastsat i Tyendeloven til 66 Øre pr. Dag. Det kan vi ikke bruge nu til Dags, naar det drejer sig om en Lærling, der skal

være hjemme. Hvis man sammenligner § 12 og § 15, viser der sig en vis Ulighed for Loven for de to Parter, Mester og Lærling. I § 12 staar der, at naar Sygdom hindrer Lærlingens Uddannelse ud over 3 Maaneder, og naar Mesteren efter 1 Maanedes Forløb kan faa en Læges Udtalelse for, at Sygdommen vil strække sig ud over 3 Maaneder, kan Mesteren opsiges ham. Dertil er der naturligvis intet at sige. Men i § 15 staar der, at naar Lockout, Strejke eller tvingende Naturforhold standser Mesterens Bedrift og derved altsaa hindrer Lærlingens Uddannelse, har Lærlingen ingen Ret til at opsiges Kontrakten. Jeg forstaar godt Bestemmelsen i § 15. Man er gaaet ud fra, at over disse Forhold er Mesteren ikke Herre; dem kan han ikke afværge, og derfor gives der ikke Ret til Opsigelse. Men det er lige saa uafværgeligt for Lærlingen at blive syg. Parterne bør stilles lige. Der burde staa, at naar Lærlingens Uddannelse hindres i en bestemt begrænset Tid, skal Kontrakten kunne opsiges af begge Parter.

Lovforslagets § 14 er en Overlevering fra den nugældende Lov. Bestemmelsen fandtes ogsaa i Lovforslaget i forrige Samling. Der staar, at naar en Lærling uberettiget forlader Læren, kan han kræves tilbagebragt ved Politiets Foranstaltning. I forrige Samling var den tilsvarende Bestemmelse mildere, idet Henvendelse skulde ske til Lærlingekommissionen, ved hvis Foranstaltning Lærlingen kunde bringes tilbage, men efter dette Lovforslag skal han kunne bringes tilbage af Politiet. Det er det eneste Tilfælde i Danmark, naar der er Tale om et frit Kontraktforhold mellem to Parter, hvor Politiet skal kunne gribe ind og tvinge den ene Part til at overholde Kontrakten, medens det i andre Kontraktforhold er saaledes, at Brud paa Kontrakten fra en af Parternes Side bliver Genstand for Sagsanlæg eller Voldgift. Denne Bestemmelse rammer kun een af Parterne. Thi hvad vil der ske, hvis Mesteren uberettiget bortviser Lærlingen? I hvert Fald ikke dette, at Politiet tvinger Mesteren til at genantage Lærlingen; noget saadant findes i alt Fald ikke i Lovforslaget. Derfor bør denne Paragraf ændres saaledes, at der kommer til at staa, at hvis Lærlingen uberettiget forlader sin Plads, eller Mesteren uberettiget bortviser ham, er Parterne henviste til Voldgift. Der